

Засновник –
Верховна Рада України

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО

Редакційна колегія:
Віктор КОРНІЮК,
Лариса СЕВЕРЕНЧУК, Юрій АРТЕМЕНКО,
Олександр БАНДУРКА, Іван БОКИЙ,
Степан ГАВРИШ, Віктор ГРАБ,
Юлія ІОФЕ, Віктор КИРИЛЛОВ,
Олександр КОПИЛЕНКО, Анатолій МАТВІЄНКО,
Павло МАТВІЄНКО, Анатолій МАЦЮК,
Микола МЕЛЬНИК, Борис ОЛІЙНИК,
Сергій ПРАВДЕНКО, Анатолій СЕЛІВАНОВ,
Лесь (Леонід) ТАНОК, Віктор ТАРАН (Терен)

Головний редактор
Світлана ПИСАРЕНКО – 235-81-55

Приймальня:
Любов САЛЮК – 235-79-58

Заступник головного редактора
Віктор КОРНІЮК – 272-46-30

Відповідальний секретар
Лариса СЕВЕРЕНЧУК – 235-79-53

Головний бухгалтер Ірина КИСЛЬ,
Жанна СИМОНЕНКО – 235-79-58

Відділ з висвітлення питань
парламентської діяльності:

Завідувач: Юлія ЦИРФА – 234-67-78,
Олексій СИЩУК – 235-79-52,

Микола БЕЛОКОПИТОВ – 234-67-78
Тарас РОМАНЮК – 234-67-78

Відділ соціально-економічної політики
та правового забезпечення:

Завідувач Олександр МАЛІЄНКО,
Оксана СКРИПНИК – 235-81-56,

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ

Відділ гуманітарної політики:

Завідувач Ольга КЛЕЙМЕНОВА – 235-79-52,
Людмила ПУЗИКОВА, Лариса МАРЧУК,

Микола СЛАВИНСЬКИЙ, Євген ТИЩУК

Літературні редактори:

Олена ЧОПОВСЬКА – 235-79-60,
Наталка СЕМІВОЛОС – 235-79-53,

Людмила СКОРУК – 235-79-60

Реклама та передплата:
Віра ПРАВИНА – 272-46-23,

Сергій ДУБРОВІН – 234-68-30

Дизайн – Марина АРЕСТОВА – 235-81-56

Верстка – Сергій ЛОСЕНКО – 235-81-56,
Сергій УСЕНКО, Наталя КУТНЯК – 235-79-60

Підтримка сайта –
Євген СИНЕЛЬНИКОВ – 235-81-56,

Олексій ЛОЗИНСЬКИЙ, Діана ТОКОВЕНКО
04053, Київ-53,

пров. Несторівський, 4
E-mail: mail@viche.info

E-mail: viche@rada.gov.ua
www.viche.info

Підготовку та випуск у світ журналу «Віче»
за дорученням засновника здійснює редакція.

© Віче, 2013.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого
засобу масової інформації КВ № 570 від 05.04.1994.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.
І залишає за собою право на редагування,
опублікування наданих авторами творів та сплату
авторського гонорару. Рукописи не рецензуються
і не повертаються.

При передруку посилання на «Віче» обов'язкове.
Відповідальність за зміст і достовірність
реklamних оголошень несуть рекламодавці.

«R» – матеріали, які друкуються на правах реклами

Підписано до друку 25.12.2013.

Формат 64x90/8.

Папір крейдований.

Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 9,3.

Зам. № Тираж 2600 прим.

Ціна договірна.

Набрано і зверстано на комп'ютерному
комплексі редакції журналу «Віче».

Надруковано з готового оригінал-макета
у ТОВ «НВП Поліграфсервіс»,

02094, м. Київ, вул. Магнітогорська, 1с,
Свідцтво про державну реєстрацію
№ 194856 від 26.02.2001 р.

Журнал «Віче» читають у Верховній Раді та її
комітетах, адміністрації Президента України,
Кабінеті Міністрів України, Держтелерадіо. Він
також надходить до бібліотек Конгресу США та
Ради Європи, до Книжкової палати України,
Національної бібліотеки України імені В. Вер-
надського, Національної парламентської, Дер-
жавної науково-технічної, Державної бібліоте-
ки для юнацтва, Державної науково-педа-
гогічної, Центральної імені М. Островського.

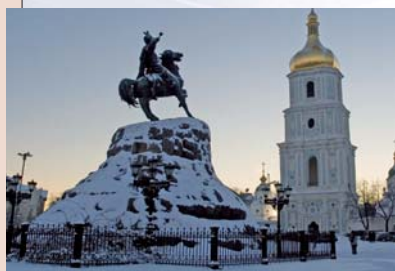
Передплатний індекс – 74254.

Столична історія у гривах. Короткий курс

Ольга КРАСОВСЬКА

**Людина так обожнює коня, що увічнює його в пам'ятниках
нарівні із собою, коханою. Причина пристрасі в тому, що
впродовж довгої історії гомо сапієнс ніколи не обходився без
граційної тваринки. Прикипів до неї, бо завдяки їй розвивав
шалену швидкість, долав відстані, перемагав ворогів.
Разом з іншими столяними містами Землі пишається кінними
пам'ятниками й Київ.**

Підвалини цієї гордості заклад князь Володимир. 988 року в Херсонесі,

приймаючи християнство, він прихопив із собою в зворотню путь чотириох мідних коней. Поставив їх біля одного з київських храмів. Проте скульптури не дожили до наших днів: найпевніше, їх поцупили мародери під час монголо-татарської навали.

Гди полюбляють розповідати плутаний сюжет про появу найвідомішого та найстарішого в місті пам'ятника з конячою присутністю: Богдану Хмельницькому на Софійській площі (автор проекту Михайло Мікешин). Версії навколо встановлення в

1888 році російсько-імперського бронзового дітища стосуються брили-постаменту, невинно марудного збирання грошей, а також параної сучасників процесу щодо неполіторектного повернення булави та крупа тварини в бік собору й сусідніх держав. Через це з монумента свого часу від душі позбиткувалися: крутили його навколо осі, як оту дзигу, доки не знайшли більш-менш прийнятної позиції.

Наступний із відомих кінних пам'ятників – Микола Щорсу на бульварі Шевченка – народився 1954-го. Тепер він цікавить люд навіть більше, ніж 60 років тому. І річ аж ніяк не в інтересі до героїчного минулого. За чутками, моделлю для авторів (скульпторів Василя Бородея, Михайла Лисенка, Миколи Суходолова, архітекторів Олександра Власова, Олексія Заварова) став тоді ще юний Леонід Кравчук, а точніше, його статура: автор дав можливість майбутнім поколінням розвинути, яким нижче голови був колись перший український президент (голову командира створили у відповідності до фотозображень).

На майдані Незалежності, під боком Національної музичної академії, 2001 року поселився композиційно нестандартний і, можливо, через це несправедливо усіма, кому не ліньки, розкритикований пам'ятник козаку Мамаю. Знані скульптори Валентин та Микола Зноби відійшли від стереотипного сідланя персоною коня. За їхньою версією, Мамай грає на бандурі, тоді як вірна лошата його замріяно слухає.

Згаданий рік позначився уродинами ще одного застиглого дуету «кінь і людина»: на Контрактовій площі скульптор Валерій Швецов, архітектори Микола Жариков і Руслан Кухаренко віддали данину гетьману Сагайдачному, встановивши йому доволі динамічний пам'ятник. Єдине, що перманентно спричиняє бурю запитань, – тендітна булава, яка нагадує маківку на патичку. А не так давно гетьман та його кінь стали заручниками забудовників Гостинного двору: вони вимагали перенесення монумента куди подаль, адже той заважає наполеонівським планам стосовно реконструкції історичної споруди.

Увагу гостей столиці, котрі тиняються Пейзажною алеєю, привертає фігура ще одного знаменитого вершника – князя Святослава. 2004 року скульптор Олексій Пергаменик, котрий студіював образотворче мистецтво у Великій Британії, Штатах, а потім і в Києві, подарував місту цей витвір пластики. Вершник на коні – правдивий пам'ятник бодіблдингу. Скульптура рятує подорожнього від нудьги: можна безкінечно рахувати кубики не лише на тілі князя, а й на тулубі його гривасто-хвостатого друга.

